

különfélébb jelentősebb szervezetek és felekezetek képviselői üdvözölték s biztosították hűségükről. A zsidó küldöttség november 20-án, Polnay Jenő vezetésével tette tiszteletét, és némileg gyászosan arról biztosította Horthyt, hogy a magyar zsidóság „lelkes bizalommal” tekint országlása elé.⁵⁹

A szövetségesek nyomására, akik aránylag kielégítően képviseleti, nem Habsburg-rezsimmel kívánták megkötni a békét, a Friedrich-kormány november 24-én Huszár Károly mérsékeltebb koalíciós kormányának adta át a helyét. A szocialisták először elvállaltak két kisebb jelentőségű tárcaát, de 1920. január 15-én kiléptek az ellenforradalmi kormányból, mindössze tíz nappal a nemzetgyűlési választások előtt. Jóllehet a Friedrich-féle választójogi rendelet (1919. november 17.) viszonylag korlátozott választójogot írt elő, a választásokat a fehérterror tetőzésének megfélemlítő légkörében, a baloldali erők részvétele híján tartották. A kommunistákat természetesen kizárták, a szocialisták pedig a bojkott mellett döntöttek.

Az új nemzetgyűlés, padosaiban túlnyomórészt konzervatív, agráriánus és magukat fennhangon „kereszténynek” deklaráló képviselőkkel, február 16-i ülésén úgy határozott, hogy véget vet Magyarországnak az 1723-as *Pragmatica Sancti*óból és az 1867-es kiegyezésből következő, a Habsburgokhoz fűződő kapcsolatának. Abbeli szándékában, hogy egyszer s mindenkorra félretegye a dinasztikus kérdést, a nemzetgyűlés március 1-jén Horthyt kormányzóvá választotta 131 szavazatával 7 ellenében, amelyek Apponyi Albert gróftól támogatták. Horthy azt a József főherceget váltotta fel, akit a Friedrich-kormány röviddel beiktatása után Károly király magyarországi kormányzójává emelt. A dinasztikus kérdés azonban a teljes Horthy-korszakban fennmaradt. Horthynak ugyan sikerült megakadályoznia, hogy Károly visszanyerje a magyar trónt, de sem ez, sem az nem oldotta meg a dinasztikus kérdést, hogy a nemzetgyűlés 1921. november elején trónfosztási törvényt alkotott, továbbá maga Károly király is meghalt 1922. április 1-jén Madeira szigetén.

Kormányzói minőségében Horthy gyakorlatilag „uralkodói” jogokat szerzett, csupán új nemesi címeket nem alkothatott, és az apostoli korona védnökségét sem gyakorolhatta a római katolikus egyház fölött. Államfőként azonban kinevezhette és felfüggeszthette a miniszterelnököket; összehívhatta, elnapolhatta és feloszlathatta az országgyűlést; halasztó hatállyal megvétőzhatta a törvényhozási határozatokat. Sok jogköre származott „legfelsőbb hadúri” pozíciójából is.

Apponyi csöppet sem irigylésre méltó feladata volt néhány héttel korábban, hogy annak a magyar küldöttségnek az élére álljon, amely átvette Párizsban a szövetségesek békefeltételeit. Ezeket már a Simonyi-Sema-